

B.

Mødet den 17. Decbr. 1921.

(For lukkede Døre).

1. (J. Nr. 268—1921). Indstilling fra Politimesteren angaaende **Besættelse af en ledig Politibetjentplads.**

Følgende Indstilling forelaa:

1. Kontorist N. P. Frandsen, Aarhus.
2. Manufakturist Villads Jensen, do.
3. Sømand Hans Jensen, do.

Nr. 2. Villads Jensen ansattes.

2. (J. Nr. 616—1921). Andragende fra **I. Reservekirurg Ipsen om Tilladelse til at fratræde sin Stilling til 1. Januar 1921.**

Anbefalet af Sygehusudvalget.

Bevilgedes.

3. (J. Nr. 20¹⁰—1921). Indstilling fra Legatudvalget angaaende **Bortgivelse af »Det Kriegerske Haandværkerlegat«.**

Udvalget indstiller. at Beløbet, 380 Kr., fordeles saaledes:

1. Tømrersvend C. M. Jensen	40 Kr.
2. Mekaniker Touborg	40 »
3. Malersvend Otto Friese	30 »
4. Tømrersvend Torbjørn Sten	30 »
5. Malersvend Thomas Johnsen	30 »
6. Bygningssnedker N. C. Christensen ..	30 »

7. Elektriker Karlo Bojsen	30 Kr.
8. Maskinlærling A. Rasmussen	30 »
9. Maskinarbejder Hundevad	30 »
10. Tømrerlærling Baggesen	30 »
11. Malersvend Estrid Petersen	30 »
12. Malersvend M. Schmidt Jensen.....	30 »

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 20¹¹—1921). Indstilling fra Fattigudvalget om **Bortgivelse af »Handelsgartner Thømsen og Hustrus Legat«.**

Udvalget indstiller at fordele Legatet mellem følgende:

1. Gartner J. Jensens sep. Hustru, Sjællandsg. 40.
2. Gartner Hansens Enke, Helgolandsg. 18.
3. Gartner Jespersens Enke, Vesterbrog. 88.
4. Tømrer Martin Nielsen, Montanag. 56.
5. Garver A. C. Andersens Enke, Faaborgg. 6.
6. Gartner Knudsens Enke, Rosensg. 30.
7. Værtshush J. P. Rasmussens Enke, N Allé 57.
8. Barber A. Raschs Enke, Østerg. 4.

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 470—1921). Sagen angaaende **Kommunens Overtagelse af Garantien for Arbejdernes Andels-Boligforenings Laan i »Teglgaarden«.** —
2. Behandling.

Indstillingen vedtoges.

6. (J. Nr. 630—1921). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse angaaende **Overenskomst med Nationalbanken i Anledning af Opførelse af en ny Bankbygning.**

Følgende Indstilling forelaa:

«Efter en Del forudgaaende Forhandlinger med Nationalbanken har Udvalget ved et Møde i Gaar med Bankdirektør Winther og Højesteretssagfører Bülow drøftet den i vedlagte Protokoludskrift nærmere angivne Overenskomst,

som man herved indstiller til Byraadets Vedtagelse:

Som det fremgaar af Sagen, er det Tanken, at den nuværende Bankbygning nedrives, og der opføres en ny monumental Bygning langs Rosensgade med Indgang i Gavlen mod Bispegade. Banken afstaar sin nuværende Grund, der udlægges som aaben Plads, imod at faa overladt det nødvendige Areal af »Cimbria«s og »Stitsprovstegaarden«s Grunde. Magelæget berigtigedes Jord mod Jord uden andet Vederlag fra nogen af Siderne. Denne Ordning forudsætter, at »Stiftsprovstegaarden« maa nedrives, hvorfor der maa skaffes Plads til Kæmner- og Bogholderkontorerne andetsteds. Til dette Øjemed køber Byen, Mejlgade Nr. 8 for 150000 Kr. (se næste Sag paa Dagsordenen), hvortil Banken yder sin Støtte paa den i Overenskomsten angivne Maade. Til Regulering af Pladsen paa Domkirkens nordre Side med tilstødende Gader bidrager Banken 75000 Kr. kontant«.

J. Chr. Møller erindrede om, at det ofte havde været paa Tale at anvende Pladsen Nord for Domkirken til et Raadhus. Men det var der absolut ikke Plads til, særlig da Nationalbanken ikke vilde flytte andetsteds hen; men i saa Fald restaurere og vedblivende benytte sin nuværende Bygning. Udvalget havde nu i længere Tid forhandlet med Højesteretssagfører Bülow paa Nationalbankens Vegne om et Magelæg, saaledes at Bankbygningen flyttes ind mod Rosensgade, og Kommunen faar Grunden ud mod Kirken til et Anlæg. Det vilde pynte meget paa Pladsen at faa en stor monumental Bygning rejst her, og selvfølgelig var det ogsaa af Betydning for Aarhus at have Nationalbankens Hovedfilial for Jylland i

Byen. Efter mange Forhandlinger var man enedes om den Plan, som nu forelaa til Godkendelse. Det Areal, som Banken skulde have af Kommunen, var kalkuleret til en Pris af 101984 Kr. og Bankens Grund til 59204 Kr. saa der blev 42780 Kr. til Rest. Udvalget gjorde da gældende, at Kommunen maatte have Betaling for det Areal, som den afstod mere; men Banken mente ikke at kunne gaa med hertil, idet den ikke havde Brug for et saa stort Areal, der vilde medføre en Del Udgifter, naar det skulde udlægges som Anlæg foran Bygningen, hvorimod man kunde tænke sig at give et Tilskud til Regulering af Pladsen og de omliggende Gader. Taleren vilde her minde om, at da Byen i sin Tid købte »Cimbria«, gav en Del interesserede Grundejere hertil et Tilskud paa 15000 Kr. paa den Betingelse, at Pladsen kun maatte anvendes til en offentlig Bygning. Man havde derfor maattet forhandle med disse, og de var nu gaaet ind paa at billige Opførelsen af en saadan Bankbygning. Hvis Magelæget gik i Orden, maatte Kommunen jo skaffe sig Kontorer andesteds, og man havde da faaet Tilbud om at købe Mejlgade Nr. 8. for 150000 Kr. Men hvis de forskellige Kontorer skulde rummes der, maatte der foretages en Del Forandringer ved Ejendommen, bl. a. bygges en Etage paa Bagbygningen, hvilket var anslaaet til at koste 115—120000 Kr. Nationalbanken var nu gaaet ind paa at yde et Tilskud paa 75000 Kr. til Regulering af Gaderne og Pladsen samt sætte en Prioritet i Ejendommen paa Mejlgade paa 250000 Kr. til $4\frac{1}{2}$ % og uopsigelig i 15 Aar. Udvalget mente herefter, at det maatte kaldes en god og forsvarlig Ordning for Kommunen, og anbefalede Byraadet at tiltræde Overenskomsten. Fra

Bankens Side vilde Spørgsmaalet snarest blive afgjort ved et Møde af Bankens Repræsentantskab.

H. P. Salling udtalte, at Byraadet skyldte Udvalget Tak for det Resultat, der var opnaaet; det kunde vanskeligt tænkes bedre for Kommunen. Taleren var derimod ikke saa begejstret for Indretningen af Mejlgade Nr. 8 og mente, at det muligvis bedre kunde betale sig at nedrive Bygningen mod Gaden og bygge en ny i Stedet.

Vald. Petersen kunde stemme for Forslaget, fordi det vilde skaffe en Del Arbejde til Byen, men nogen god Forretning for Aarhus Kommune kunde det næppe kaldes. Nationalbanken var tvungen til at skulde udvide, og den kunde næppe i hele Byen faa saa god en Grund som her. Taleren vilde samtidig henstille, at Udvalget sørgede for at faa en bestemt Ordning angaaende Renholdelsespligten af Gaderne og Pladsen omkring Bygningen.

Formanden skulde ikke komme nærmere ind paa Forretningen. Men blot dette, at man i nogle Aar kunde spare Opførelsen af en Administrationsbygning, var tilstrækkelig Grund til at gaa ind paa Overenskomsten, idet alene Renten af Kapitalen hertil vilde blive mindst 300000 Kr. aarlig. Tillige maatte man erindre, at Banken var i Stand til at bygge paa sin nuværende Grund, naar den undlod at indrette en Lejlighed i Bygningen, og saa vilde det i høj Grad vanskeliggøre Ordningen af Pladsen Nord for Domkirken.

J. Chr. Møller vilde fraraade at ombygge Ejendommen paa Mejlgade, idet Indretningen af Kontorbygningen her jo var en midlertidig Foranstaltning.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 622—1921). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om **Køb af Ejendommen Mejlgade Nr. 8.**

Følgende Indstilling forelaa:

•I Forbindelse med Sagen angaaende Magelæget med Nationalbanken indstiller Udvalget, at Byraadet akcepterer det foreliggende Tilbud paa Købet af Ejendommen Mejlgade Nr. 8 til 150000 Kr.«

J. O h r. M ø l l e r henviste til sine Udtalelser under den foregaaende Sag, idet dennes Vedtagelse jo var en Forudsætning for Købet af Mejlgade Nr. 8.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 109—1921). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse angaaende et **Magelæg med St. Knuds Stiftelse ved Ryesgade.**

J. C h r. M ø l l e r oplyste, at det var ønskeligt for Kommunen at faa en Strimmel Jord paa Sydsiden af St. Knuds Stiftelse, for at Byggegrundene ud mod Banegaardsgade kunde blive noget dybere. Katolsk Stiftelse vilde imidlertid ikke sælge noget af sin Grund, hvorfor man nu var enedes om et Magelæg saaledes, at Stiftelsen i Stedet for denne Jord samt en Strimmel langs Ryesgade faar en Grund ud mod den nye Gade paa Kirkegaarden. Der var blot den lille Hage derved, at man maatte frafalde Byggepligt de første 15 Aar. Ellers vilde Taleren henvise til den foreliggende Overenskomst og anbefale denne til Godkendelse.

F o r m a n d e n gjorde opmærksom paa, at der havde været en Del Vanskeligheder ved denne Sag, idet man ikke skulde ekspropriere Katolikerne Bygning, men derimod Facadelinien og Facaderetten. Kommissionen stod noget tvivlraadig overfor dette Spørgsmaal og anbefalede derfor Byraadet

at søge at faa en Overenskomst, saa man kunde undgaa Ekspropriation. Dertil kom, at den omtalte Jordstrimmel mod Grundene ved Banegaards-gade ikke kunde eksproprieres. Der havde været ført lange Forhandlinger uden noget Resultat, men endelig var man enedes om en Ordning, hvorved der gives Jord for Jord. Udvalget mente, det var en god Ordning, og Katolsk Stiftelse var ogsaa godt tilfreds dermed.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 510—1921). **Andragende fra Overrets-sagfører Stampe om Fritagelse for Hvervet som Medlem af Ligningskommissionen.**

J. Chr. Møller syntes ikke, at Andrage-rens Grunde var helt fyldestgørende, og henstil-lede, at man enedes om at nægte Andragendet.

M. C. Falk mente dog, det var uheldigt at have et Medlem, som aldrig kom til Kommissionens Møder. Det var selvfølgelig ogsaa et stort Tab for en Sagfører, der havde med mange Skatte-sager at gøre, at være Medlem af Ligningskom-missionen. Taleren vilde derfor henstille til Bor-gergruppen at finde en anden Mand i Stedet.

H. P. Christensen fandt, at det maatte blive Borgergruppens Sag at afgøre dette Spørgs-maaal. Hvis den var tilfreds med at have et Medlem, som aldrig mødte, kunde andre jo ogsaa være det.

J. Chr. Møller ønskede i hvert Fald Sagen udsat.

Udsattes.

10. (J. Nr. 216—1921). **Andragende fra Frk. Margr. Rasmussen om gratis Ral til Vedligeholdelse af Udlændinges Gravsteder.**

F o r m a n d e n meddelte, at Kirkegaardsbesty-relsen havde delt sig i to Mindretal angaaende

dette Spørgsmaal. Taleren kunde ikke gaa med til at bevilge det, naaren hel Del Danskes Grave henlaa uden Ral. Hvis man derfor bevilgede Andragendet, blev man nødt til at give gratis Ral til alle Smaafolk, som ønskede det.

A. M ø r u p fandt det særdeles smukt at vedligeholde disse Udlændinges Grave, hvorfor Andragendet burde bevilges. Sagen var i sig selv meget ringe og kunde næppe medføre større Konsekvenser, og den kunde egentlig lettere have været ordnet ved, at Overgraveren stille havde imødekommet hendes Ønske.

F o r m a n d e n kunde dog ikke anbefale en saadan Forretningsgang. Kirkegaardsbestyrelsen havde første Gang enstemmig afvist Andragendet.

V a l d. P e t e r s e n syntes ikke, der knnde ske noget ved at bevilge et saa ringe Beløb, som der var Tale om her. Det kunde vel højst blive 7—8 Kr. aarligt.

A. B i t s c h betonedede, at Kirkegaardsbestyrelsen ogsaa paaskønnede den smukke Tanke, som laa til Grund for Andragendet, og det var selvfølgelig ikke for det ringe Beløbs Skyld, at en Del af Bestyrelsen foreslog at nægte det, men af Hensyn til Principet, idet det kunde medføre forskellige Konsekvenser.

A n d r. C h r i s t e n s e n bemærkede, at Overgraverens Indstilling i Virkeligheden var forkert, idet der i denne taltes om Vedligeholdelse af Gravene.

N i e l s B a r n o w anbefalede at bevilge Andragendet. Taleren havde fulgt Frk. Rasmussens uegennyttige Færd igennem flere Aar og paaskønnede i høj Grad hendes Arbejde. Det kunde ikke sammenlignes med andre Gravsteder, idet vedkom-

mende Udlændinge jo ikke havde nogen Familie i Nærheden til at tage sig af Gravstederne.

Formanden bemærkede, at disse Grave kunde blive passet paa samme Maade som de øvrige.

H. P. Christensen syntes, at naar det ikke drejede sig om mere end ca. 10 Kr. aarligt, kunde det lettest ordnes ved Støtte fra de forskellige Konsulater, og man kunde derfor henstille til Andrageren at henvende sig der.

Niels Barnow havde ogsaa hidtil ofret noget hertil. Men det var vist lige saa meget Andragerindens Ønske at faa en Anerkendelse fra Byens Side.

J. Chr. Møller syntes ikke, der var Grund til videre Drøftelse af et saa lille Spørgsmaal. Kunde man ikke f. Eks. i 5 Aar bevilge hende det nødvendige Beløb, imod at hun selv udfører Arbejdet.

Formanden kunde ikke stemme derfor, idet det vilde medføre en hel Del lignende Andragender.

H. P. Christensen vilde saa foreslaa, at man overlader til Kirkegaardsbestyrelsen at finde en Ordning, som kan tilfredsstille alle Parter.

J. Chr. Møller kunde tiltræde dette.

Det overlodes til Kirkegaardsbestyrelsen at træffe Afgørelse af Spørgsmaalet.

11. (J. Nr. 8²⁸—1921). Indstilling fra Skattekontoret om **Eftergivelse af Forskelsskat for 1920—21.**

Indstillingen var med en mindre Ændring tiltraadt af Kasseudvalget.

Kasseudvalgets Indstilling vedtoges.

12. (J. Nr. 90—1921). **Andragende fra Hjælpekasen om Bevilling af 60000 Kr.**

Formanden foreslog at henvise Andragendet til det til Forhandling med Hjælpekassen nedsatte Udvalg.

J. Chr. Møller havde ikke noget herimod, men var forhindret i at give Møde og maatte derfor foreslaa en anden i sit Sted.

Andr. Christensen syntes, at Andragendet kunde henvises til Budgetudvalget.

H. P. Christensen gjorde opmærksom paa, at Andragendet var underskrevet af den samlede Hjælpekassebestyrelse, og at det vilde blive absolut nødvendigt at bevilge Beløbet, dersom Hjælpekassen skulde fortsætte samme Forretningsgang som hidtil. Der var oprindelig paa Budgettet foreslaaet 150000 Kr. til Hjælpekassen, men den ekstraordinære Arbejdsløshed gjorde det nødvendigt at bruge 20000 Kr. mere. Taleren henstillede, at man enes om at bevilge Beløbet straks, da det næppe var muligt at komme udenom.

J. Chr. Møller mente dog, at Sagen først burde behandles i et Udvalg, da det drejede sig om et saa stort Beløb.

Formanden holdt paa, at Andragendet skulde behandles af det sædvanlige Hjælpekasseudvalg, hvis der skulde være nogen Fasthed i Forretningsgangen.

A. Bitsch vilde gerne støtte H. P. Christensens Forslag om at bevilge Beløbet straks, eftersom hele Hjælpekassebestyrelsen var enig om, at det var nødvendigt, og det kun drejede sig om 20000 Kr. udover det først budgetterede Beløb. Men hvis Sagen helst skulde til et Udvalg, burde det være Hjælpekasseudvalget.

J. Chr. Møller mente ogsaa, at Sagen burde henvises til dette Udvalg, men foreslog i sit Sted at vælge Konsul Petersen ind i Udvalget.

M. C. F a l k var overbevist om, at det var ganske umuligt for Hjælpekassen at spare mere, end den gjorde i Øjeblikket. Der var 4500 Arbejdsløse i Byen, og en Del af disse fik en meget lille Understøttelse, medens mange blev afviste. Taleren vilde gerne gaa med til at bevilge Beløbet straks.

Andragendet henvistes til det til Forhandling med Hjælpekassen nedsatte Udvalg, dog saaledes, at P. P e t e r s e n indtræder i Udvalget i Stedet for J. Chr. Møller.

13. (J. Nr. 613—1921). **Andragende fra de Arbejdsløses Organisation om gratis Brændsel m. m.**

F o r m a n d e n syntes ikke, Byraadet kunde forhandle med den nævnte Organisation, og foreslog at svare, at Spørgsmaalet vilde blive taget op ved Forhandling med Fællesorganisationen og Hjælpekassen.

J. C h r. M ø l l e r kunde godt tiltræde dette.

Formandens Forslag vedtoges.

14. (J. Nr. 564—1921). Indstilling fra Udvalget for Sygehusene i Anledning af en **Uoverensstemmelse med Lederen af Røntgenafdelingen.**

K. M o u s t e n forelagde Sagen under Henvisning til de foreliggende Skrivelser fra Læge Nordentoft. Det drejede sig særlig om 3 Ting, idet Nordentoft mente, han skulde være ledende Læge ved den Afdeling, hvor han var ansat, og derfor ogsaa skulde være Medlem af Lægeraadet, og endelig klagede han over Udvalget og Overlægen. Angaaende Spørgsmaalet »ledende Læge«, saa var der i Opslaget ikke Tale om en saadan, men om en Læge ved Røntgenafdelingen. Selv om der i den Skrivelse, hvorved han blev ansat, stod, at han skulde være Leder af Røntgenafdelingen, var Forholdet det, at der til denne Afdeling kun kom

Patienter, som de andre Læger henviste dertil, medens paa den anden Side Nordentofts Mening jo maatte være den afgørende, naar det gjaldt Behandlingen paa Lysafdelingen, hvor han var Specialist. Men hvis der skulde opstaa Meningsforskell mellem Lægerne om Behandlingen paa Røntgenafdelingen, maatte Udvalget holde paa, at Overlægen, som havde Patienterne, skulde have den afgørende Stemme, og Udvalget henstillede derfor til Byraadet at tilkendegive dette overfor Læge Nordentoft. Med Hensyn til at være Medlem af Lægerraadet stod der i Regulativet, at dette bestod af de ledende Læger, og forsaavidt han anerkendtes som saadan, skulde han altsaa være Medlem heraf. Men Nordentoft havde jo ingen Patienter paa sin Afdeling, der kun var en Hjælpeafdeling, og det havde hidtil ikke været Kotume, at Lederen af en saadan var Medlem af Lægerraadet. At Udvalget og Overlægen forfulgte Dr. Nordentoft, havde selvfølgelig ingen Steder hjemme, og enhver, som kendte Dr. Strandgaard, vilde sikkert give Taleren Ret heri. Udvalget henstillede altsaa nu til Byraadet at tilkendegive Læge Nordentoft, at han skulde rette sig efter Overlægen, og at han ikke var berettiget til at være Medlem af Lægerraadet.

Formanden havde ofte modtaget Klager fra Dr. Nordentoft, men havde henvist ham andre Steder. Taleren spurgte Udvalget, om han havde fremført sine Besværinger andre Steder end hos Byraadet og med hvilket Resultat.

K. Moustén svarede hertil, at Nordentoft havde henvendt sig baade til Sundhedsstyrelsen, Ministeriet og Lægernes Organisation; men han var vist alle Steder blevet afvist.

M. B r a m m e r syntes ikke, det var nogen morsom Sag at beskæftige sig med. Der skulde i sin Tid ansættes en Leder af Røntgenafdelingen og Radiumstationen, og selv om Udvalget havde lavet Opslaget lidt anderledes, blev Dr. Nordentofts Ansættelsesbrev alligevel formet saaledes, at han skulde være Leder heraf. Angaaende Fordeelingen af Ansvar et havde der aldrig været nogen Meningsforskel mellem Nordentoft og Overlægerne, og Arbejdet var gaaet, som det skulde; derfor var det uforstaaeligt, at Sygehusudvalget nu kom og bad Byraadet give Nordentoft en saadan Tilkendegivelse, og Taleren vilde meget fraraade Byraadet at beskæftige sig dermed. Derimod havde der været nogen Divergens om, hvorvidt Lederen af denne Afdeling skulde være Medlem af Lægeraadet. Taleren fandt det dog uheldigt at holde ham udenfor dette, idet det var af stor Betydning ved Anskaffelse af Apparater til Røntgenafdelingen og lignende, at han var med til at forhandle herom. Ogsaa Sagen om Ansættelse af en Assistent ved Røntgenafdelingen var behandlet, uden at Nordentoft havde været til Stede. Dr. Nordentoft maatte være fuldt saa kompetent til at være Medlem af Lægeraadet som Prosektor og Amtslægen, og naar man ikke vilde anerkende dette, kunde det nok kaldes en Slags Forfølgelse mod ham. Ganske vist havde hans Afdeling ingen Patienter, men han maatte dog som den specielt sagkyndige paa dette Omraade være den, som traf Afgørelsen. Angaaende Radiumstationens Forhold henvistes der til, at Nordentoft havde underskrevet en Overenskomst sammen med Radiumfondets Bestyrelse, hvorved han skulde have bundet sig til at indtage den Stilling, som var anvist ved Overenskomsten af 1916. I denne Overenskomst stod,

at Radiumstationen ledes af Overlægen ved Kommunehospitalets kirurgiske Afdeling, og at Røntgenisten Dr. Riis er hans Assistent. Men efter, at Nordentoft havde faaet Ansættelsesbrev som Leder af Radiumstationen, kunde han absolut ikke kaldes Medhjælper for Overlægen, selv om denne stadig førte Tilsyn med Stationen. Derfor gjorde man ogsaa her Dr. Nordentoft Uret ved ikke at ville anerkende ham som den virkelige Leder af Radiumstationen. Taleren vilde til Slut fraraade at vedtage Sygehusudvalgets Indstilling, da det let vilde kunne faa ret vidtrækkende Følger.

K. M o u s t e n hævdede, at Dr. Brammers Udtalelser var ganske ved Siden af. Da Byraadet vedtog at indrette Røntgenafdelingen, var Dr. Nordentoft slet ikke ansat, og længe før han tiltraadte Pladsen, forhandlede Udvalget med ham om Indretningen heraf, og han fik alt indrettet efter Ønske. Paa en Rejse i Tyskland skulde han se paa Instrumenter, men ikke købe nogen; alligevel købte han dem, og Byraadet gik velvilligt ind derpaa. Angaaende den omtalte Overenskomst underskrev Nordentoft denne midt i November Maaned, og 14 Dage efter klagede han til Byraadet herom. En saadan Mand var umulig at have med at gøre.

A n d r. C h r i s t e n s e n gjorde opmærksom paa, at denne Sag ikke alene vedkom Lægerne, men ogsaa Byraadet. Forholdet var i Virkeligheden det, at Overlægerne ikke vilde respektere den Stilling, som Byraadet havde givet Dr. Nordentoft. Det afgørende var her Ansættelsesbrevet, hvori han udtrykkelig betegnes som Leder af Røntgenafdelingen og Radiumstationen for Jylland, og saa burde hans Stilling som Leder ikke kunne afkræftes af de øvrige Læger. Ifølge Ansættelses-

brevet maatte han ogsaa være Medlem af Lægeraadet, og hvis man vilde holde ham udenfor, maatte det opfattes som Trakasserier. M. H. t. Radiumstationen kunde den gamle Overenskomst ikke mere gælde paa dette Punkt, efter at man havde ansat en anden Mand som Leder. Nordentoft havde Ansvaret for Behandlingen paa Afdelingen, men saa maatte han ogsaa have det i Virkeligheden som Leder og som Medlem af Lægeraadet.

Formanden spurgte, hvad der vilde ske, hvis Nordentoft blev opsagt fra sin Stilling.

M. C. Falk holdt paa, at Byraadet maatte kunne kræve et godt Samarbejde mellem Byens Funktionærer, og et saadant var umuligt her, idet det allerede var kommet dertil, at hvis Overlægerne paabød en bestemt Behandling af en Patient, gjorde Nordentoft lige modsat, og et saadant Forhold var i Længden uholdbart. Taleren nævnte flere Eksempler paa Dr. Nordentofts mærkelige Behandling af Patienterne. I Byraadsberetningen stod Nordentoft anført som Læge ved Røntgenafdelingen og ikke som Overlæge, hvorfor han heller ikke kunde være Medlem af Lægeraadet. Taleren henstillede til Byraadet at tiltræde Sygehusudvalgets Indstilling eller ogsaa sende Nordentoft en Opsigelse; der skete næppe noget som helst derved.

H. P. Christensen betonedes, at det væsentligste maatte være et godt Samarbejde mellem Lægerne, og hvis de ikke kunde enes, maatte Byraadet skaffe andre Forhold paa Hospitalet, saa det blev betryggende for de Folk, der skulde behandles. Overlægerne maatte være mest kompetente til at bestemme Behandlingen af deres Patienter. Taleren vilde fraraade Udvalgets For-

slag, saa hellere sige, at hvis Udvalget ikke kan skaffe ordnede Arbejdsforhold paa Hospitalet paa anden Maade, maa det afskedige Dr. Nordentoft.

F o r m a n d e n kunde ogsaa tænke sig, at Byraadet henstillede til Nordentoft at tage sin Afsked.

K. M o u s t e n fraraadede bestemt et anerkende Nordentoft som Leder, idet han var ganske umulig som saadan, og man saa slet ikke vidste, hvad der kunde ske.

A n d r. C h r i s t e n s e n vidste ikke, om Dr. Nordentoft egnede sig til Leder, men saa længe han var ansat i Stillingen, maatte Byraadet for sin egen Værdigheds Skyld forlange denne Stilling respekteret af de øvrige Læger. Hvis det viste sig, at Samarbejde var umuligt, og at Nordentoft var Skyld deri, maatte han selvfølgelig fjernes.

M. B r a m m e r var nok bekendt med, at Dr. Nordentoft havde været taget med paa Raad angaaende Indretning af Afdelingen og Køb af Instrumenter, men naar der blev gjort Indstillinger til Byraadet om Anskaffelser eller Ansættelse af Medhjælpere ved hans Afdeling, behandledes det i Lægeraadet, uden at han var til Stede. Det var en ganske umulig Ordning, og Byraadet havde baade moralsk og juridisk Forpligtelse til at skaffe ham respekteret i den Stilling, hvor han var ansat. Den fremsatte Kritik af Nordentofts Behandling af Patienterne var ganske uholdbar og var blot et Led i Bestræbelserne for at samle Materiale mod ham. Der var absolut ikke nogen Grund for Dr. Nordentoft til at søge sin Afsked, selv om Byraadet henstillede dette til ham, men man kunde selvfølgelig afskedige ham, hvis man vilde tage Konsekvenserne heraf.

M. S i m o n s e n: Hvilke Konsekvenser?

M. B r a m m e r svarede, at der i denne Sag var Stof til et Sagsanlæg mod Byraadet og dernæst til Behandling for en kollegial Domstol. Endelig maatte man regne med Lægeforeningens Stilling til Sagen angaaende den fremtidige Besættelse af Pladsen.

H. P. S a l l i n g hævdede, at Nordentofts Ansættelse fra først af var et Magtspørgsmaal fra hans Side, og han stillede straks saa store Krav, at Udvalget maatte nægte dem. Forholdet havde nu udviklet sig saaledes, at Samarbejde var umuligt mellem ham og Overlægerne, og det var meget uheldigt, eftersom denne Afdeling nødvendigvis krævede Samarbejde. Kom man ikke af med Nordentoft, betød det vist inden ret længe en Katastrofe for Hospitalet, og Taleren kunde godt slutte sig til Formandens Tanke, at rette en Henstilling til Nordentoft om at tage sin Afsked.

K. M o u s t e n indsaa ikke, hvad Nordentoft kunde sagsøge Byraadet for. Muligvis kunde Stillingen blive blokeret, hvilket Taleren dog næppe troede.

M a r i u s G e e r t s e n var klar over, at Nordentoft var vanskelig at arbejde sammen med. Selv om han var Leder, stod han under Byraadsudvalget; men naar han ikke vilde følge Udvalgets Forskrifter, og der ikke fandtes nogen Instruks, var det vist det bedste, om man kunde faa ham til at gaa sin Vej.

K j e l d S ø r e n s e n mente, det havde været klogest, hvis man fra først af havde betragtet ham som Leder og givet ham Sæde i Lægeraadet, saa havde han faaet mere Ansvar. Nu var der maa-ske næppe andet at gøre end at afskedige ham; i hvert Fald maatte Forholdet forandres for Patienternes Skyld. Taleren anbefalede at lade Sagen

gaa tilbage til Sygehusudvalget og lade dette forsøge paa at skaffe Ro enten paa den ene eller den anden Maade.

A. S n e u m sluttede sig til Kjeld Sørensens Forslag om at lade Udvalget forsøge at finde en Ordning. Der fandtes vel nok Fejl paa begge Sider, og det vilde sikkert være heldigst, hvis man kunde undgaa et saa aggressivt Skridt som at give Manden hans Afsked.

F o r m a n d e n kunde godt slutte sig hertil.

Sagen gik tilbage til Sygehusudvalget.

15. (J. Nr. 24⁷—1921). Andragende fra H. L. Larsen om **Fuldmyndighedsbevilling.**

A. S n e u m oplyste, at Udvalget ikke kunde anbefale Andragendet, fordi der var stor Uoverensstemmelse mellem Motiverne i Ansøgningen og vedkommendes Opgivelser til Politiet. Man ønskede derfor først nærmere Underretning om den virkelige Grund til Ansøgningen.

Kunde ikke anbefales paa Grund af Uoverensstemmelse mellem Sagens Akter.

16. (J. Nr. 15³²—1921). Andragende fra Skomager L. Roth om **dansk Indfødsret.**

Anbefaledes.

17. (J. Nr. 15³¹—1921). Andragende fra Kontorist N. Duysen om **dansk Indfødsret.**

Anbefaledes.

18. (J. Nr. 18⁸—1921). Andragende fra Enke Sofie Hansen, Søndervang Nr. 18, om **Fritagelse for Hnndeafgift.**

Bevilgedes.

19. (J. Nr. 12¹⁷—1921). Indstilling angaaende **Tildeling af Alderdomsunderstøttelse.**

Indstillingen vedtoges.

20. (J. Nr. 10¹³—1921). **Valg af Ligningsmænd.**

Udsattes.

21. (J. Nr. 579—1921). Indstilling fra Belysningsudvalget om at tiltræde en **Overenskomst med Danske Gasværkers Tjærekompani angaaende Salg af Tjære.**

H. P. Christensen meddelte, at der var afholdt et Møde af forskellige Kommuner, hvor man vedtog at fortsætte 1 Aar endnu, hvis tilstrækkelig mange Kommuner gik med. Overenskomsten forpligtede Kommunerne til at holde bestemte Mindstepriser, der rettede sig efter Kulprisen. Taleren anbefalede at gaa med dertil, da det vilde være en Fordel for Kommunen. Man havde paa Fabriken i Nyborg prøvet en ny Metode til Fabrikation af Tjære, og der fandtes i Øjeblikket et stort Parti, som skulde egne sig udmærket til Tjæring af Veje, hvorfor Taleren vilde anbefale Brolægningsudvalget at gøre et Forsøg hermed.

Indstillingen vedtoges.

.